TPLA116B107 932 .18

గాంధీమహాత్ముని

సుభాషితములు.

ప్రకాశకులు

శిష్ట్లా సీతారామశాస్త్రి

1000 ప్రతులు

శ్రీ బాలసరస్వతీ ముద్రాక్షరశాలయందు
ముద్రితము
గుడివాడ.

1932

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
V. Narayya Reddi

సర్వస్వామ్య సంకలితము.

[illegible]

విషయసూచిక.

1. నిర్భయత్వము.
2. ప్రతిజ్ఞా పరిపాలనయొక్క ప్రాముఖ్యత.
3. యజ్ఞము.
4. త్యాగమే మనుష్యుడు చేయుప్రతికార్యమును భగవదారాధనగా మార్చగలదు.
5. నీవు భగవంతుని చేతిపనిముట్టువగుము.
6. మంచిచెడుగుల పోరాటము.
7. హక్కు లేకుండుట.
8. పూర్ణమైన ఆత్మార్పణయొక్క జీవితము "నమ్రిత"- దానివిలువ.
9. మోక్షమిచ్చు రాముడు.
10. భగవంతుని అచింత్యాద్భుతశక్తి.

IV

V
శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము
స్థాపితము 1933

అంకితము

భారతదేశ స్వాతంత్ర్య సమరమున

కారాగార శిక్షననుభవించిన

యోధాగ్రేసరులకు.

VI

తొలి పలుకు

లోకాతీతుడను ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానమూర్తియు నగు గాంధీమహాత్ముడు భారతీయుల స్వాతంత్ర్య కల్యాణము సమకూర్చ బద్ధకంకణుడై లవణ సత్యాగ్రహము సాగించి దండియాత్ర గావించి యపూర్వ త్యాగదీక్షను వెల్లడిజేసి చివరకు కారాగార శిక్షను యరవాడ జైలునం దనుభవించుచున్న కాలమున వెల్లడించిన సుభాషితములియ్యవి.

ఆంగ్లభాషయందు వివిధ పత్రికలయం దప్పుడప్పుడు ప్రచురించుచు వచ్చు నీవ్యాసముల స్వీకరించి, యాంధ్రభాషలోని కనువ

డించి ముద్రించితిని. ఇందు నాయనువాదమున నేమైన దోషములున్నచో పాఠకమహా శయులు మన్నించుదురుగాక. మహాత్ముని సుభాషితములయందుండు అపూర్వప్రేమయు భక్తియు సన్నిపరియత్నమునకు పురికొల్పినది.

బెజవాడ,
1—1—32

ఇట్లు,
ప్రకాశకులు.

T PLF M1B 207
2/0

ఓం

మహాత్ముని సుభాషితములు

నిర్భయత్వము.

[illegible] ము,

భగవత్ప్రసాదము లన్నిటిలో నిర్భయత్వమునకు గల అత్యంతప్రముఖత భగవద్గీత పాఠకులందరికి తెలిసియే యున్నది. గీతాకారుడు దీని కీప్రాముఖ్యత యెందులకిచ్చినాడో నేజెప్పజాలను. కాని అట్టీయబడిన ప్రాధాన్యతకది అర్హమయినదని నావిశ్వాసము.

జీవితమున పెంపొందవలసిన యితర యుత్తమ గుణము లన్నిటికి నిర్భీతి ప్రథమసోపానము. సత్యముకొరకు, ప్రేమవిశాలతకొరకు, తీవ్రాన్వేషణము సలుపుమానవుడు నిర్భీతిమార్గమును బట్టక మరియెట్లునడువగలడు. ధీరులు మాత్రమే హరిపథమునుబట్టి పోగలుగుదురుగాని భీరువులకిది సాధ్యముకాదు. ఇక్కడ హరియనగా సత్యమని అర్థము. ధీరులంతే నిర్భీతియను కవచమును ధరించిన బ్రహ్మబలులు దుర్బలులమాత్రమే శరణ్యములగు, కత్తులు, తుపాకులు, విధ్వంసకారములగు సమస్త ఆయుధములను వారు గర్హింతురు.

భీతి (బాహ్యము):— శారీరకభయములనుండి విముక్తి

జెందుటయే నిర్భీతియొక్క ముఖ్యచిహ్నము. శారీరకబాధ, రోగము, మృత్యువు, లేమి, ప్రేమాస్పదులయిన బంధుమిత్రులమరణము, ఐహికమగు పేరుప్రతిష్ఠలకు కలుగు భంగము, వీటిఅన్నిటినుండి విడివడుట నిర్భీతిమాత్రము యొక్క రహస్యము. మృత్యువునకు భయపడనంతమాత్రమున సమస్తేతర భయములను జయించినామనుకొని మురియుచుందుమేకాని అదిసరికాదు. కొందరిపట్ల చావన్న భయమే కనుపించదు. కాని దినదినము సామాన్యముగా కలుగుచుండు ఒక చిన్నయిబ్బందికికూడా నిలువజాలక తహ తహ పడుచుందురు. కొందరు తాము చనిపోవుదమన్న చింతయే లేదు. కాని, తాము ప్రేమజూపు వ్యక్తులనుండి వియోగమును మాత్రము భరింపజాలరు. కొందరు లుబ్ధాగ్రేసరులు, యీతిబాధ లెన్నెని సహింపగలరు. తమ మానప్రాణము లయిన విసరివేయగలరు. కాని, తాముదాచుకొన్న ధనరాశినిమాత్రము ప్రాణముపోయినను విడువరు. మరికొందరు తమ కాపాడించిన కృత్రిమమగుపేరు ప్రతిష్ఠల నిలువబెట్టుకొనుటకయి దుష్కార్యములెన్నెని చేయుటకు వెనుదీయక బ్రదుకుచుందురు. ధర్మమార్గము నిస్పష్టముగా యెట్టి

యెదుట కనబడుచున్న ఈ లోకనిందకు అపరిమితభయకంపితులయి ధర్మమును చాలించుచు, చూచుచునే దూరదూరముగా తొలగి పారిపోవుచుందురు కొందరు.

హరిశ్చంద్రుడు:— సత్యాన్వేషణ దీక్షాపరుడు యీ భయములన్నిటికి అతీతుడు కావలసియున్నాడు. సత్యవంతుడగు హరిశ్చంద్రునివలెనే సత్యసాధకుడు యీశ్వర ప్రీత్యర్థముగా తన సర్వస్వమును త్యజింప సంసిద్ధుడు కావలెను. హరిశ్చంద్రుని చరిత్ర కేవల కల్పితకథయే కావచ్చును.

కాని ప్రతిధర్మసాధకుని స్వానుభవమే ఆకథయొక్క ఉత్కృష్టతా ధర్మమునకు, నిస్సంశయమగు ప్రబల సాక్ష్యము. అందుచేతనే యే యదార్థ చరిత్రాంశమునందును లేని అమూల్యసత్యము యీకథయందిమిడి యున్నదని చెప్పకతప్పదు. యీకథ బోధించు మహాధర్మమును గూర్చి మనమందరము పదే పదే ధర్మచింతా నిమగ్నుల

మగుట ఆత్యావశ్యకము. పరమాత్మను దర్శింపగలవానికే నిర్భయత్వము యొక్క ఉత్తమానుభవము ఘటించును. అప్పుడు మాత్రమే మనము భీతిప్రమాదము లనుండి విడువబడి పూర్ణమయిన ఆత్మస్వాతంత్ర్యభాగ్యము పడయగలుగుట. ఆత్మవిశ్వాసము చేసెడు నిరంతర ప్రయత్నము వలననే పట్టిన పట్టు విడువని దృఢసంకల్ప యుక్తమగు కృషివలననే సాధకుడు ముందడుగువేసి గమ్యస్థానమును చేరగలుగును. కనుకనే మనము సమస్తబాహ్య భయములను విడచివేయవలెనంటిని.

ఆంతరంగిక శత్రువులు:— ఇక ఆంతరంగిక శత్రుగణముయెడల మనమెప్పుడును అమితజాగరూకతతో మెలగవలసి యున్నది. భయోత్పాతములగు కామక్రోధాదులను మనలో మనము తరుచు గ్రహించుకొనుచునే యుందుముగదా, యీ ఆంతరిక ద్రోహుల బారినుండి తప్పించుకో గలిగిన యెడల బాహ్యభయములన్నియు తమంత తామే పటాపంచలగును. సాధారణముగా మన

భయములన్నియు శరీరమునే కేంద్రస్థానము చేసికొని దాని నంటియే యుండును. శారీరక మమత్వము యెప్పుడు వర్జింప గలుగుదుమో క్షణమే అవన్నియు మాయమగును.

దీనినిబట్టి విచారించినచో సర్వత్ర యీభయమన్నది మనకు మనమే కల్పించుకొను అసత్యభ్రమయని తేలు చున్నది. ధనధాన్యములు, సంసారము, శారీరక జీవనము వీని యహంకారము విడువ గలిగినచో యిక జీవితమునందే యేవిధమయిన భీతికిని స్థానమే యుండదు. "తేనత్యక్తేన భుంజీథా" అను వుపనిషద్వాక్యము యెంత వుత్తమ ధర్మ నియమము. ఒకవైపున ధర్మజీవనమునకును, రెండవవైపు ధనము, కుటుంబము, శారీరక సుఖము మొదలయిన ఐహికములకును వైపరీత్యములేదు. సాధకుని జీవితమునందు వీని కిని, వాని సాధనముగలేదు. కాని వానియెడల సాధన శక్తియొక్క భావదృష్టి పూర్తిగా మార్పునొందవలసి యున్నది. ఐహిక వస్తుసముదాయము, మనస్వంతము గాద నియు భగవత్ప్రసాదమగుటచే తిరిగి భగవత్ప్రీత్యర్థమే

వినియోగపరచుటయందు వానికి సార్థకతకలదనియు నమ్మిచరించుటే మనకు కర్తవ్యము.

ఇక భయమొందులకు:— ఈ పృధివియందేవస్తువు మనదికాదు. మనమే ఆయన సొత్తయియుండగా యిక మనకు సొత్తులెక్కడివి. సొత్తులను గూర్చి తాపత్రియమేలేనప్పుడు మనకిక భయమెందులకు; అందుచేతనే, అహంకార మమత్వములను వీడిన జీవనయాత్రకు మానవుని పురికొల్పుచున్న పైయుపనిషత్ సూత్రము మనకుత్తమాదర్శమగుచున్నది. ప్రపంచకముపై మనకేమియు హక్కు భుక్తములులేవు. కానిభగవదుత్తమగు కర్తృత్వమును వహింప నర్హతయు, బాధ్యతయు మాత్రము గలిగియున్నది. యెవరియాజ్ఞచొప్పున మనమీ కర్తృత్వము వహింపవలసి యున్నామో, అతడే ఆసర్వశక్తుడు, ఆసర్వనియంతయే మనలను సమస్త భవభయములనుండి తేల్చి ఆత్మరక్షణకు వలయు సాధన సామగ్రియు, శక్తిని, బలమును సమకూర్చగలడు. కనుక మనమందరము కృత్రిమ యజమానిత్వమును, అధికార వాంఛనూనాశనము చేసి, పరమేశ్వ

రుం దాహానుతాపుల పొందకూడిగా యెప్పుడు మాకు
కైంకును కో అప్పుడే జీవితము కలవరపెట్టు భయములన్నియు
మంచువిడిపోవున్ను అదృశ్యములగును గదా! అప్పుడే
ఆనందమయ శాంతి ధామమును జేరి సత్యనారాయణుడగు
భగవానుని ముఖాముఖిని దర్శించి స్వర్గసుఖము యిక్కడనే
యిప్పుడే పొందగలము.

ఓం

ప్రతిజ్ఞా పరిపాలనయొక్క

ప్రాముఖ్యత

ప్రతిజ్ఞయనగా తిరుగులేని మనోనిశ్చయము. జీవిత మార్గమున అడ్డుతగిలే యిబ్బందుల నన్నిటిని జయించి మనస్సును దృఢపఱచుటకే ధర్మనియమములు ఆవశ్యకములు. కొంచ మిబ్బందిగాని, కష్టముగాని తలచూపినంతనే బెదరి పారిపోవు ధర్మదీక్షను దీక్షయనదగదు. అది వట్టి నిరర్థక వ్యాపారము. బలీయమయిన మనోనిశ్చయము లేక ఆత్మాభివృద్ధియే అసంభవమని మానవకోటియొక్క అనుభవమే సర్వత్ర ప్రత్యక్ష సాక్ష్య మిచ్చుచున్నది. పాపము చేయుటకు గూడ నొక ధర్మదీక్ష యుండనేరదుకదా, మొదట పరమ ధర్మమనుకొని స్వీకరించిన ధర్మదీక్ష తరువాత కొంతకాలమునకు పాపకార్యమని తోచినచో అట్టిదీక్షను తత్క్షణమే విసర్జింపదగు కాని అల్పమయిన అట్టి సందేహాస్పద విషయములను గూర్చి తొందరపడి ముందు దీక్షయే తీసికొనరాదు. యేవిషయములు స్థల, కాల, నిర్ణయములతో బనిలేక ధర్మవిషయములుగా సర్వజనాంగీకారమును బడసినవో, యేవి మనవిధికృత్యములగుటచేత ప్రతిమనుష్యుడును ఆచరించి తీరవలెనో ఆవిషయముల సందర్భమున మాత్రమే మనము ధర్మదీక్షను బూనవలసి

యున్నాము. అట్టి దీక్షలు గూడ ఏకాలమునకైన పాప కృత్యములుగ పరిణమించి, తతపరియవసానముగా మనము తిరిగి వెనుకకు మరలిపోవలసి వచ్చునేమో యను చింత కేవలము భ్రమయనియే చెప్పవలసి వున్నది. అట్టి యుత్కృష్ట నియమము లెప్పుడు పాపముగా మారి పోవుట అసంభవము. సత్యాన్వేషి యెప్పుడును తన సత్య సంధతవలన ఎవరికైన హింస కలుగునేమో యను ఆలోచ ననే తనలోనికి రానియ్యడు. సత్యమెన్నటికిని యెవ్వ రికిని హాని యొనర్పదను అచల విశ్వాసమునందే అతడెప్పు డును సుస్థిరుడై యుండుటచేత తన సత్యవ్రత మెవరినో బాధించునను పిరికిభయ మాతని నావహింపదు.

మత్తుపదార్థములను పూర్తిగ విసర్జింప ప్రతిజ్ఞబూని అట్టి ప్రతిజ్ఞా పరిపాలనమునకై తన జీవితమునే ధారబోసి నందువలన మాత్రమున నష్టమేమి. పిరికి పందయయి తన ధర్మమును మంటగలిపివేయక ధర్మముకొరకు ప్రాణ త్యాగముచేయు ధీరుడు తన త్యాగముద్వారా అనేక త్రాగుబోతుల జీవితములను రక్షించి ప్రపంచమునకు మిత్రి

లేని శుభమునే చేకూర్పగలడు. బ్రతికినను చచ్చినను 'విశ్వాస' మహామంత్రమునే జీవితసూత్రముగా చేసికొని ఆవిశ్వాసముయొక్క మహాప్రభావమునే తమవ్యక్తి జీవనములో ప్రదర్శింప నిశ్చయించు నీతిపరులుమాత్రమే భగవంతు నెప్పటికయినను దర్శించి ధన్యత గాంచగలరు.

'మన సాధ్యమయినంతవరకేదో చేయుదు'మని సాధారణముగా మనమనుచుందుము. అట్లనుట మన అహంకారముగాని, లేక మన దౌర్బల్యముగాని మాత్రమే తెలుపును. 'నాసాధ్యమయినంతవరకు' పనిచేయుదు ననెడువాడు అట్లనుట ద్వారా తన నమ్రతనే చూపుచున్నాననుకొనునేమో గాని యథార్థమున కట్టివాడు వినమ్రుడెన్నడగడు. 'సాధ్యమైనంతవరకను' యీ సంకుచిత భావమే మనలో నుదయించు ప్రతి సంకల్పమును స్వల్పము చేసివేయును. స్వకీయ జీవితమునందేమి యితరుల జీవితమునందేమి యీ సత్యమును స్వానుభవముచేతనే చూచి గ్రహించితిని. 'సాధ్యమయినంతవరకు' చేయుదుననుట యనగా మొట్టమొదటి దెబ్బకే (ప్రలోభమునకే) లొంగిపోయి పరా

జయము నొందుట యని యర్థము. 'ప్రీతైనంతవరకు' సత్య వ్రతమును గల్పుదునను టలో అర్థమే లేదు. అప్పుపత్రము వ్రాసియిచ్చిన వాడెవడయిన యెంతో కొంత సొమ్మును నియమించుకొన్న తేదీకి 'సాధ్యమయినంతమట్టుకు' జమ కట్టెదనన్నచో ఋణదాత ఆపత్రము నంగీకరించి తీసుకొనునా. అట్లనే 'వీలయినంతమట్టుకు' సత్యముపాలింతు నను వ్యక్తియొక్క ప్రమాణపత్రములను భగవంతుడు త్రోసి పుచ్చునేగాని వాని దుర్బల ప్రతిజ్ఞల కేమాత్రము ను విలువ నీయడు. పరమేశ్వరుడే సంకల్ప శక్తి యొక్క మూర్తీభావము తన ఆమోఘ శాసనమునుండి నూలుపోగు తగ్గి నడచు భగవంతుడు భగవంతుడే కాడు. అనుగుదప్పని నియమబద్ధతకు సూర్యుడే మనకు మేటిసాక్షి. సూర్యుని యొక్క యీ గుణవిశేషముచేతనే మనుష్యుడు ఒక్క సెకనైనను (రెప్పపాటు) దప్పకుండ కాలపరిమితులను సరిగా గుణించి గ్రహమండలముయొక్కయు ఋతువుల యొక్కయు గమనమును నిరూపించుచు పంచాంగమును వ్రాయగలుగుచున్నాడు. నియతిదప్పని క్రమపద్ధతికొరకై సూర్యుడు అద్వితీయ ప్రతిభ గడించినాడు. అందుచేతనే

మానవ కోటి యంతయు నెదురుజెప్పని విశ్వాసముతో అతని రక్షణనే నమ్ముకొని బ్రతుక గలుగుచున్నది. మనుష్యుడు తన వాగ్దానము లన్నిటిని తు,చ, తప్పకుండ నెరవేర్చునిదే ప్రపంచమున నేపనిగాని సఫలత నొందనేరదు. కనుక ప్రతిజ్ఞయనునది ఒక కాలమనక ఒకదేశమనక అన్నియుగములందును సర్వత్ర మానవ జీవితమునం దున్నత స్థానము నాక్రమించియే యున్నది. మన నీతి వర్తనము నందుగాని ముక్తిసంపాదనము నందుగాని దృఢప్రతిజ్ఞలకు ప్రాధాన్యత నీయకుండ ఎట్లు బ్రతుకగలము? కనుక మన జీవితమునందు ప్రతిజ్ఞా పాలనమునకు గల ప్రాముఖ్యత నెన్నటికిని మరువజనదు.

ఓం

యజ్ఞము

యజ్ఞమను పదమును మనము తెలుచుగా వాడు చుందుము. నాలు పదుకుట గూడ ఉన్నత స్థానమిచ్చి దిన దినమును మన మాచరింపవలసిన ఒక మహాయజ్ఞముగా దానిని పరిగణించుచున్నాము. కనుక మనమిప్పుడు యజ్ఞ మను దానియొక్క అంతరార్థమును గూర్చి బాగుగ యోచించు టత్యావశ్యకము. పరుల క్షేమమును గోరి చేయు పని యే యజ్ఞమనబడుచున్నది. అట్టి యజ్ఞము భౌతికము లయిన ప్రాపంచిక ఫలితములనేగాక ఆధ్యాత్మిక లబ్ధిని గూడ ఎప్పుడును ఆక్షేపింపదు. స్వీకరింపదు. ఇక్కడ 'పని' యను పదమునకు సంకుచితమైన అర్థమీయ జనదు. మనోవాక్కర్మలను విశాల హృదయముతో సమన్వయిం చుటయందే ప్రతిపనియొక్క ఉత్కృష్టతయు యిమిడి యున్నది. 'పరు' లనగా మనుష్యులుమాత్రమే యనిగాక సమస్త జీవకోటియని యర్థము. కనుక అహింసా తత్వ మునుబట్టి విచారించినచో మానవ సేవార్థ మయినను పరే జంతుహింసను చేయునది యజ్ఞమని చెప్పదగదు. అట్టి సందర్భమున జంతుహింసయొక్క ఆవశ్యకత వేదమునందే చెప్పబడియున్నదను వాదమును మనము లెక్కచేయ నవుస

రమే లేదు. అట్టి హింస సత్యము యొక్కయు, అహింస యొక్కయు, మూలసూత్రమునకే విరుద్ధమునదనియు, ఆసూత్రముయొక్క అగ్నిపరీక్ష కది నిలువజాలదనియు మనము చెప్పుకొన్న జాలుము. వేదకాలమునందు మతాధికారులయొక్క అనుమతిని బొంది అమలుజరిగిన ఆచారము లెవ్వియని మనము లెక్క వేసికొనవలసిన పనియే లేదు. వేదార్థములను విడదీయుటయందు నాకేమియు పాండిత్యము లేదని యొప్పుకొనవలసినదే. వేదయుగమునందు జంతుహింస సర్వసామాన్యమయిన ఆచారమయి యుండెనని చరిత్రకారులొక వేళ ఋజువుచే యగలిగినను విశ్వవ్యాప్తమయిన ప్రేమసూత్ర మెడల మనముండవలసిన విధేయతనుబట్టి మన మట్టి యాచారమును నిరసింపవలసియే యున్నాము. అట్టి అమానుషాచారములు సంఘజీవితమున అమలుజరుగుట కధికారమునిచ్చిన వేదవాక్కుల నర్థము చేసుకోలేని మన అశక్తతకు మనము నగవ బనియే లేదు.

ఏయుత్తమకార్యము ఈ విశాల ప్రపంచమున నివసించు అత్యధిక సంఖ్యాకములగు జీవులకు శుభము చేకూర్చుట కుద్దేశింపబడి చేయబడునో, అట్టికార్యము ఎప్పుడనేకులచే స్వాభావికముగను, సహాయాశముగను, నిరపేక్షబడునో ఆనుమాత్రగ సేవాకార్యమునే 'మహాయజ్ఞమని చెప్పనగును' ఏయుద్దేశ్యముతోనైనను యేజీవికి గాని చెడుగును గోరుపని యజ్ఞమన దగదు. యజ్ఞార్థము చేయబడని యేకార్యముగాని అందెంత సామాన్యమైనదయ్యు నికృష్టమగు బానిసత్వమే యగునని మన కనుభవసిద్ధముగా గీతాతత్వమే బోధించుచున్నది.

యజ్ఞార్థమగు యజ్ఞ మెల్లప్పుడును జరుగుచుండని యెడల ప్రపంచము ఒక్కక్షణమైనను నిలువజాలదు. జీవితమే నిరర్థకవ్యాపారమగును. అందుచేతనే గీతయొక్క రెండవ అధ్యాయమునందు జ్ఞానమార్గము విశదీకరింపబడి అట్టి జ్ఞానసిద్ధిని బొందు సాధనమార్గమే మూడవఅధ్యాయము

శ్రీ వేమన గ్రంథాలయము,
19

నందు వివరింపబడినది. జన్మసిద్ధముగానే మనము యజ్ఞమును మనతోడనే తెచ్చినామని అనగా జీవకోటికి సేవచేయు నిమిత్తమే మనకీ శరీరమీయబడినదని యీ అధ్యాయమునందు నిస్సంశయముగా స్పష్టమగుచున్నది. కనుకనే “ఎవడు యజ్ఞము గావింపక, తిండితినునో వాడా తిండిని దొంగిలించి తిన్నవాడగునని గీత చెప్పుచున్నది.” పరిశుద్ధ జీవనము గడుపు మనుష్యుడు చేయదలంచు ప్రతిచిన్న పనియు యజ్ఞమే యగును. మన పుట్టుకతోడనే యజ్ఞముగూడ పుట్టుచుండుటచేత ఆమరణాంతమును తీరని ఋణభారమును వహించి నిరంతర సేవయందే మన జీవితములను గడిపి తద్వారా ఋణవిముక్తులము గావలసియున్నాము. బానిస తాను సేవించు యజమాని వద్దనుండి జీవనాధారములగు అన్నవస్త్రాదుల నెట్లు పొందుచున్నాడో అటులనే మనము విశ్వపతియొక్క దాసానుదాసులమయి ఆతడు మనకేకాలమున కేది దయచేయునో దానినే కృతజ్ఞతతో నందుకొనుచు మనవలసి యున్నాము. ఉత్తమసేవకుల కత

డీయ నిచ్చగించు అప్రతిఫలముగూడ తనకు చెందవలసిన హక్కుగా సేవకుడు భావించుకొనుట కడుసాహసము. కనుక మనసేవకు బదులుగా మనకెట్టి ఫలితమును కనుపింపకపోయినను ప్రిభ్రమణము గడంగరాదు, మనశరీరములాతనివే, వానిని పెంచి పోషించునదిగాని లేక విసరివేయునదిగాని, ఆయనయిచ్ఛయే. అందు మనజోక్య మేమాత్రము లేదు. స్వార్ధచింతనువదలి సమస్తమును ఆయనకే అప్పజెప్పుటలో బాధపడవలసినదిగాని జాలిజెందవలసినదిగాని లేమియులేదు. పరమేశ్వరుని ఉత్కృష్ట విధానమునందు మన నియమితస్థానమును గుర్తించుకొని బ్రతుక నిచ్ఛయించుకొందుమేని పవిత్రమగు ఆయనయిచ్ఛకు సమస్తమును విడచివేయుటే అతిస్వాభావిక కార్యము, కడువాంఛనీయము, ఆనందదాయకమునగు ధర్మము. అవరోధముల నెన్నిటినయిన లెక్కగొనని అచలవిశ్వాసమును, జీవితమునకు పునాదిగా నిలుపుగొన్ననేగాని, ఉన్నతోన్నతమయిన యీదివ్యసుఖమును మనమనుభవింపలేము. "నిన్నుగూర్చిన తాపత్రయ

వేమాత్రమును నీకువలదు" బాధ్యత సమస్తమును భగవానునిమీద వేయుము. అను నీధర్మనియమము, అన్నిమతములలోను విధాయకకృత్యముగా గణింపబడుచున్నది.

ఈ నియమమునుజూచి యెవ్వరును భయపడ నవసరము లేదు. ఎవడంతరాత్మ శుద్ధిగా సేవాదీక్షుడై కొననో అతనికే యీమాత్రము యొక్క అవశ్యకత అంతకంతకు తేటతెల్లమగును. అతడ మాత్రివే, విశ్వాసమును, ధైర్యమును సేకరించి, దాని నిమిత్తముగా వృద్ధిపొందింపగలడు. మానవజన్మము యొక్క విధి నియమములు గుర్తెరుగక, స్వార్థమును పరిత్యజింపసంసిద్ధుడుగాని వ్యక్తికి సేవాతత్పరత యొక్క ఉన్నతమార్గమును, పరిశీలింపగలుగుట కడుదుస్తరము. అట్టివాడెప్పుడయిన యేదేని సేవకుబూనుకొన్నచో అట్టివాని సేవ స్వార్థము యొక్క మలినవాసనలనే వదలగ్రక్కుచుండును. కాని పూర్తిగా ఘనీభవించి స్వార్థపరులీలోకమున చాలా అరుదు. మనలో ప్రతివారము తెలసిదో

తెలియకనో యేదోకొంత స్వార్ధరహితమయిన సేవను చేయుచునేయుందుము. ఇట్టిసేవావ్రితమును, జీవితపరమార్ధముగా గోరుకొనుటయేగాక దానినొకవిధాయకమయిన సదభ్యాసముగా జేసికొందుమేని మనసేవాభిలాష, దినదినాభివృద్ధినొంది మనసుఖమునేగాక లోకకల్యాణమును గూడ సాధించి తీరుదుము.

ఓం

త్యాగమే

మనుష్యుడు చేయు

ప్రతికార్యమును

భగవదారాధనగా

మార్చగలదు.

కడచినవారము యజ్ఞమునుగూర్చి వ్రాసియుంటిని. కాని ఆవిషయమునుగూర్చియే నింకను వ్రాయుచున్నట్లు అనిపించుచున్నది. మానవునితోడనే జన్మించిన యిట్టిసిద్ధాంత మునుగూర్చి మనము బాగుగా నాలోచించుట అత్యావశ్యకము. యజ్ఞమనగా విధ్యుక్తమును నెరవేర్చుటయే. దినములో యిరువదినాలుగు గంటలును యీవిధ్యుక్తమనునది నెరవేర్పబడుచుండవలసినదే. అందుచేతనే "పరోపకారాయ సతం విభుదాయ" యితరుల నుపకారమొనర్చు కోరికతోడనే సజ్జనులు తమకార్యములు చేయుచుందురు. అను సూత్రమంతసరియయినదిగా గాన్పించదు. ఫలాపేక్షలేక కార్యములొనర్చుటలో మన ముపకారముచేయునది యితరులకుగాదు. మనకు మనమే తద్వారా మనపైబడియున్నఋణభారమునే తేలికజేసికొందుము. మనవిధ్యుక్తమునే మనము నెరవేర్తుము. మరియు సజ్జనులుమాత్రమే గారు. మానవ జన్మనెత్తిన ప్రతివ్యక్తియు తనసమస్తశక్తులనుగూడా యిట్టి యుత్కృష్టసేవయందే వినియోగపరుపవలసియున్నాడు. అప్పుడే స్వేచ్ఛాభారమునకు జీవితమునందేమూలను స్థానమేలేకుండాబోవును. మన సమగ్రజీవితము పరిపాలించు

నట్టియు, నడుప్రవర్తియు సూత్రము స్వార్థత్యాగమే. త్యాగమునందు మనుష్యునికిగల మహదానందమే వానిబ్రతుకును పశుజీవితమునుండి వేరుచేయుచున్నది. ఈ ఆదర్శము జీవితమునే నిస్తేజమొనర్చి అందుండు సౌందర్యమునంతను పాడుచేసి తుదకీప్రపంచమున గార్హస్థ్యమునకే స్థానము లేకుండచేయగలదని కొందరభ్యంతరము చెప్పవచ్చును. కాని విమర్శకులకు త్యాగముయొక్క సరియగు అర్థమే తెలియదు. త్యాగమనగా ప్రపంచము విడచిన వనవాసముగాదు. మనుష్యుడు చేయు ప్రతికార్యమునందును యదార్థవైరాగ్యమును ప్రవేశపెట్టుటయే నిజమయిన త్యాగమగును. గృహస్థుని జీవితము ప్రశస్తమగు త్యాగమార్గమునైన బట్టవచ్చు, లేదా నిస్పృహమగు ఇంద్రియలోలత్వమునందైన మునిగిపోవచ్చు, స్వార్థత్యాగియైన వర్తకుని చేతిలో దినదినము కొట్లకొలది ధనము తిరుగుచుండినను అతని ఆలోచనలన్నియు ఉత్తమమయిన సేవమీదనే కేంద్రీకరింపబడియుండును. ఎప్పుడును లాభనష్టములను గుణించుకొనుచు

కూర్చుండుటగాని పరుల మోసగించి బ్రతుకుటగాని అతని పనిగాదు. ఆట్టహాస మేమాత్రమూలేని నిరాడంబరజీవితమే అతని కానందమిచ్చునది. ఏజీవికిగాని హింసకల్గింప కుండుటే అతనిమతము. తన ఐహికభాగ్యమంతయు తుడిచి పెట్టుకొనిపోయిననుసరే హింసకుమాత్రము తడుచోటీయడు. ఇట్టియుత్తమవ్యాపారులు భావప్రపంచమునందు నేను కల్పించుకొన్న మాయవ్యక్తులని మీరుభావింపజనదు. అదృష్టవశమున ఇట్టి యథార్థమోరులు పూర్వపశ్చిమ దేశములన్నిటియందును ఉన్నారనుట నిస్సంశయము.

పనిని పవిత్రమైన పూజాకార్యముగా చూచుట ప్రతిచోటను ఇట్టియుత్తమవ్యాపారులు బహుకొలది మాత్రమే లెక్కకురావచ్చును కాని అట్టివారు మన యెదుటనే ఉన్నారనుట మనము కల్పించుకొన్న భ్రమమాత్రమెన్నటికిని గాజాలదు. అట్టివ్యక్తులు ఒక్కొక్కచోట ఒక్కొక్కడున్నను మనముకొనినది మిథ్యగాదని రుజువు

చేయుటకు ఆ ఒక్క దేవాలయము వార్ధాన్‌లో సేవాపరాయణుడగు కట్టుపనివానిని మనమెరుగుదుము గదా! అటువంటి మంగలిని మరొకనిని నేనెరుగుదును. ఈ ఇట్టి మహానుభావులలో లెక్క వేయవలసిన నేతవానినొకనిగూడ మనమందరి మెరిగియేయున్నాము.

ఇంకనూ లోతుగపోయి పరీక్షించితిమేని సేవకై జీవితమర్పించిన వ్యక్తులను ప్రతివ్యాపారమునందును చూడగలము. ఈ త్యాగులు తాము చేయు వ్యాపారముద్వారానే పొట్టబోసికొందురు [నిజమే] కాని కడుపునింపుకొనుటయే వారివృత్తియొక్క లక్ష్యముగాదు. జీవనోపాధియనునది వారివృత్తినుండి వచ్చు ఆయాచితఫలితమేకాని పరమావధి కాదు. మోతీలాలొక కట్టుపనివాడు. కట్టుపనితో జీవితము ప్రారంభించినాడు. కట్టుపనినే చివరవరకనూ సాగించినాడు. కాని ఆత్మపరివర్తనము గలుగటద్వారా ఆతనికట్టుపనియే యీశ్వరసేవగా (మానవసేవగా) మార్చ

జెందినది. స్వాభిమానమును విడిచి పరులక్షేమమునే ముఖ్య విషయముగా యెప్పుడు చేసికొనునో తక్షణమే మనుష్యుని జీవితము నిజముగా తేజోవంతమై సౌందర్యపూరితమగును. త్యాగముతో నిండిన జీవితమే (ధర్మసాధనయే) ఉత్తమ కళలలోకెల్ల ఉత్తమమయినది. చిరనూతనమైన శోభయే రుచియే అట్టి జీవితమును ఎప్పటికప్పుడు నింపివేయుచుండును. దానినుండి బయలుదేరు దివ్యానుభవము ఎన్నటికి మొగము మొత్తించు వస్తువు కానేరదు. పారమే లేని ఆకర్షణశక్తితో మనల విమోహితులనుజేయు రుచ్యపదార్థమునకు మొగము మొత్తించుగుణమొల్లుకలుగును. కర్తకు బరువుగాని బాధను గాని విసుగుదలగాని పుట్టించు యజ్ఞము యజ్ఞముగాదు.

ఇంద్రియలోలత్వమెప్పటికిని సర్వనాశనమునకే దారి జూపును. త్యాగమును వైరాగ్యమును చూపుమార్గము మనల నమృతధామమును జేర్చును. మనుష్యుని అభిరుచులకు ఒక సర్వస్వాతంత్ర్యత లేదు. మనము కోరుకొని అనుసరించు

జీవితాదర్శముయొక్క బాగోగులననుసరించియే వాంఛిత
ములేర్పడుచుండును. ఒకడు నాటకశాలలో నమర్చబడు
తెరలసౌందర్యమునకు చెవికోసుకొనును, మరొకడు ఆకాశ
మందు నిరంతరమును అద్భుతమయిన మార్పులతో దర్శన
మిచ్చు చిత్రవిచిత్రపు రంగులను జూచి యుప్పొంగు
చుండును. కనుక రుచి అనునది మనము పొందు వ్యక్తిగత
మైన శిక్షణమును బట్టియు జాతీయవిద్యను బట్టియు నుండును.
చిన్నప్పుడు మనకీయబడిన విద్యాభ్యాసమున మనమేయే వా
సనల కలవాటుపడియుంటిమో పెద్దతనమునందును సాధార
ణముగా వాసనలను ఆరుచులే వెన్నంటివచ్చును. ఈసందర్భ
మున ఒకజాతికిష్టమయిన వస్తువులు (భావములు, అభ్యా
సములు) మరొకజాతికి కంటకప్రాయములగును. ఇందు
కుదాహరణములు యెన్నయిన పేర్కొనవచ్చును.

<u>సేవకుడు కింకరుడెట్లగును.</u> అనేకమంది త్యాగులు
తామేదో కొంత స్వచ్ఛంద సేవ చేయుచున్నకారణమున
తామెవరికయి సేవను సల్పుచున్నారో ఆ ప్రజలనుండియే

తమ కుపయోగమయిన సమస్తోపచారములను అనావశ్యకములగు అనేక యితరపనులనుగూడ చేయించుకొనుటకు తమకు పూర్ణమయిన హక్కుగలదని భావించుచుందురు. అహంకారభావము యేక్షణమున మానవుని హృదయమును పట్టుకొనునో తక్షణమే అతనిసేవ ప్రాశస్త్యమును గోల్పోయి ప్రజలను బాధించు రాక్షసత్వముగా పరిణమించును.

సేవయే పరమార్థముగా నెంచుకొనువాడు స్వసుఖమునే యెట్లయిన చేకూర్చుకొనవలెనను ఆలోచనకే చోటీయడు. ఒక క్షణకాలమయినను అందుకొరకతడు వృధాపుచ్చడు. తన కష్టసుఖములనన్నిటిని విశ్వవిధాతయొక్క యిష్టానిష్టములకు విడిచిపెట్టునే గాని వాటి బాధ్యతను తానేమాత్రమును వహింపడు. అతడు తనహూరమున నగబడిన దానినెల్ల నెత్తిపై వేసికొనక తనకేది ఆత్యావశ్యకమో దానిని మాత్రము గ్రహించి మిగి

లిన దానినెల్ల విడచిపుచ్చును. అతడెప్పుడును నిశ్చలచిత్తుడయి యుండును. క్రోధమెన్నడును అతని దరిజేరదు. ఇబ్బందులును యిక్కట్టులును యెన్నివచ్చి తన్నావరించినను నిశ్చలుండయి నిలుచునేగాని యెట్టితొట్రుపాటును బొందడు. ధర్మమునకు ధర్మనిర్వాహణము తప్ప వేరు ప్రతిఫలముండ నేరదు.

ఇటులనే భగవత్సేవకునకు తన నిష్కామ సేవయందే తన విశిష్టకృత్యమును తత్ఫలితమును రెండును గూడ నిమిడి యున్నవి. అందే సేవకునికి సంపూర్ణ సంతృప్తి కలదు.

సేవావ్రతమును సల్పునపు డేవ్యక్తియు దానియెడల అలక్ష్యమును జూపుటకుగాని వెనుకబడియుండుటకుగాని వీలునుబడదు. తమ స్వంతపనులు మాత్రమే శ్రద్ధతో నిర్వహించుకొనవలసిన పనులనియూ జీతబత్తెములులేని ప్రజాసేవ తమ యిష్టము వచ్చినట్లు, యిష్టమున్నపుడు చేయవచ్చు

వనియు చెప్పవారు స్వార్థరహితము సేవావిషయమున యింకను ప్రథమపాఠమునే నేర్వవలసియున్నారు. లోకము నకు మనము చేయు ఐచ్ఛిక సేవ యెప్పుడును మనకుండుయోగ్యత శక్తిని కోరునేగాని సగము సగముగా మనము చేయు నిరర్థక కార్యములను ఒప్పుకొనరు. స్వార్థ సంపాదనకొరకు మనము చేసుకొను పనులకంటె ప్రజాహితముకొరకయి పూనుకొను కార్యములకే అధికతరప్రాముఖ్యతను నివ్వవలసి యున్నాము. ఇటులహృదయుడయిన భగవద్భక్తుడు యెప్పు డు తనకై తానేదియు దాచిపెట్టుకొనక తనసర్వస్వమును పూర్ణార్పణ భావముతో లోక కల్యాణమునకై యిచ్చి వేయును.

అతడు వర్జించును. ఆతని యహంభావము అంతయు నశించి తన యణుత్వము కించిజ్జత్వమును గుర్తెరుగును. సుఖ దుఃఖములు రెండును ఆతని పక్షమున నొక్కటే. తానొనర్చు అపరాధములకయి యితరులు తననెట్లు క్షమించి క్షమింపవలెనని కోరుకొనునో తానును పరుల లోటుపాట్ల నట్లే మన్నించును. అతడెప్పుడును సంపూర్ణ తృప్తితోడనే జీవయాత్ర గడుపుచుండును. జీవిత విషయమున తాను చేసికొను సంకల్పములను ప్రతిజ్ఞలను దృఢచిత్తముతో ప్రాణము లొడ్డియయిన పరిపాలించి తీరును. అతడు తన మనస్సును సమస్త బుద్ధి యుక్తులను అన్నిటిని సంపూర్ణముగా నాకర్పించివేయును. ఎవరినుండియు తాను భయమును గాని బాధనుగాని పొందడు. అట్లే తానును యితరుల కెవ్వరికిని తన ద్వారా భయమును బాధను కలుగనియ్యడు. సంతోషము, విచారము, సుఖము, బాధ మొదలయిన ద్వంద్వముల నుండి అతడెప్పుడును విముక్తుడే. అతడే పవిత్రుడు, చతురుడు, జ్ఞాని. దురాశవల్ల దుఃఖముగా పరిణమించు ఏపనికి గాని అతడు పూనుకొనడు. పర్యవసానము సుఖప్రదమైనను లేక బహుకష్టపెట్టునదే అయినను, తన ప్రతిజ్ఞా

పాలనమునందుండవలసిన చలింపని ఏకాగ్రతయే అతడు పాటించు ముఖ్యవిషయము. వీరు మిత్రులు, వీరు శత్రువులను భేదము అతనికిలేదు. దూషణ భూషణములకు అతడు అతీతుడు.

శాంతముతో, నిశ్శబ్దముతో, పూర్ణ సంతృప్తితో ఆంతరికమగు ఏకాంతవాసమునే అతడు చేయుచుండును. తనచుట్టును ఎంత కోలాహలము జరుగుచున్నను అతడు మాత్రము నిండుశాంతితో నిశ్చలుడయి యుండును. ఎవడు విశ్వాసపూరితుడయి యీ విధమున జీవితమును గడుపునో అతడే నాభక్తుడు.

ఓం

మంచి చెడుగుల పోరాటము.

గీత మహాభారతములో నొక చిన్నభాగము. మహాభార
తమును చరిత్రాత్మక గ్రంథమని అందురే కాని మనకు
మాత్రము రామాయణ మహాభారతములు రెండును చరిత్రలు
కావు మతగ్రంథములు, చరిత్రాత్మకములే యని యన్నను
అవి ఆత్మయొక్క చరిత్రలని చెప్పవలసియున్నది. వేల
కొలది సంవత్సరముల క్రిందట జరిగిన సంగతుల వర్ణనము
కాదు, ఆ గ్రంథములయందు వ్రాయబడినది. ఈదినము
ఈక్షణమున ప్రతిమానవ హృదయమందును జరుగుచున్న
సంచలనమే ఈ కథలయందు నిరూపింపబడియున్నది.
దేవతలకును, రాక్షసులకును, రామునికి, రావణునకు నిరం
తరమును జరుగుచుండెడి యుద్ధముయొక్క వర్ణనయే
ఈ రెండుగ్రంథముల యందును చూడవగును. గీతలోనున్న
కృష్ణార్జున సంవాదము గూడ అట్టి వర్ణనయే. అంధుడగు
ధృతరాష్ట్రునియెదుట సంజయుడీ సంవాదమును వినిపించి
వాడు. గీతయనగా పాటయని యర్థము. ఇక్కడ ఉపని
షత్తు అను మాటయొక్కటి లోపించియున్నది. కనుక "పాడ
బడిన ఉపనిషత్తు" అని చెప్పిన అర్థము పూర్తియగును.

ఉపనిషత్తనగా జ్ఞానము— సద్బోధ శ్రీకృష్ణుడర్జునునకు చేసిన బోధయే "గీత".

గీతయే మనకు తల్లి; కృష్ణభగవానుడంతరవర్తియై సర్వజ్ఞుడయి మన హృదయములయందే నివాసమున్నాడను నిశ్చయ జ్ఞానముతో మనము గీతను పఠింపవలెను. జ్ఞాన సంపాదన విషయమున అర్జునునకు కలిగిన తృష్ణయే మన కెప్పుడు కలిగి భగవదున్ముఖులగుదుమో తక్షణమే మన కాశ్రయమిచ్చి రక్షించుట కతడెప్పుడును సంసిద్ధుడై యున్నాడు. మనమే నిద్రావస్థయందుందుముగాని హృదయాంతరవర్తియగు పరబ్రహ్మము అనుక్షణము సర్వద్రష్టయై యున్నాడు. ధర్మజిజ్ఞాస మనలో నెప్పుడుదయించునాయని వేచియున్నాడు. ఆయనను సంబోధించి అడుగుట యెట్లో మనకు తెలియదు. అడుగవలెనని కోరికయు మనలో కానిపింపదు. అందుచేతనే మన మనుదినము గీతవంటి యుత్కృష్టగ్రంథము మననము చేయుచుంటిమి. ఆధ్యాత్మిక ధ్యానమును గూర్చిన తీవ్రతృష్ణ మనలో కలిగించుకొనుటకే మనము కోరుకొందుముగదా!

ఆత్మజిజ్ఞాసను మనలో ప్రవేశపెట్టుకొనుటకే గీతనుగూర్చి మననముచేయుచుందుము. మనకు కలుగుచుండు ఒడిదుడుకుల నుండి, ప్రలోభనములనుండి విముక్తినొందుటకుగాను మన మెప్పుడెప్పుడు మనశ్శాంతికొరకు గీత నాశ్రయింతుమో అప్పుడప్పుడెల్ల మనకది గురువై, తల్లియై, తప్పక భక్తిభిక్ష నొసగును. దృఢ విశ్వాసముతో మనమాతల్లి యొడిలోయుండే శిరస్సునుంచితిమేని మనకెప్పుడును శుభమే చేకూరుననుటకు సందేహములేదు. ఆత్మసంబంధమైన మన చిక్కుసమస్యలన్నిటిని గీతయేతీర్చగలదు. ఈవిధముగ గీతను మననముచేయువారు దినదినమును, చిరనూతనముగు ఆనంద మును, క్రొత్త క్రొత్త భావములను బడయుచుందురు. గీత తీర్చజాలని ఆధ్యాత్మిక సమస్య ఏదియులేదు కాని మనము విశ్వాసహీనులమై గీతనెట్లు చదివి అర్థముచేసుకొనవలయునో తెలుసుకొన లేకపోతిమా, అది వేరువిషయము. క్రమశః విశ్వాసము ఇనుమడింపజేసుకొనుటకే ధర్మవిషయమున చిరజాగ్రతులమై యుండగలుగుటకే మనమనుదినము గీతా పఠనము చేయుచుందుము. గీతను మననముచేయుటద్వారా నేనేపాఠమును నేర్చుకొంటినో, ఇంకను దినదినము

నేర్చుకొనుచున్నాను. ఆపాఠములనే ఆశ్రమనివాసులు ఉపయోగార్థమిప్పుడు వ్రాయబూనుకొంటిని.

<u>భ్రాతృహత్యాసంగ్రామము</u>: పాండవులును కౌరవులును తమ సైన్యములతో కురుక్షేత్ర యుద్ధభూమియందు నిలిచియుండగా ఇరు పక్షములయందుండిన ముఖ్యులయిన యుద్ధవీరులను గూర్చి కురునాయకుడు ద్రోణాచార్యునితో వర్ణించి చెప్పుచున్నాడు. రెండుసేనలును యుద్ధసన్నద్ధులు కాగానే శంఖములు పూరింపబడినవి. అర్జునని రథసారథి యగు శ్రీకృష్ణుడు తమరథమును రెండుసేనల మధ్యభాగమునకు నడిపెను. అప్పుడర్జునుడా దృశ్యమును జూచి హృదయాందోళనమున బడి శ్రీకృష్ణునితో నిట్లనెను. "స్వామీ నేనెట్లు యుద్ధముచేయగలను? పరులెవరితో నైనను సులభముగ పోరాడియుందునుగాని వీరందరును నావారు — నా కాప్త బంధువులు. కౌరవులొకరును పాండవులు వేరొకరునా? అందరమును సోదరులమే కదా! ఇరువురును కలసియే పెరిగి పెద్దవారమైతిమి. ద్రోణుడొక్క కౌరవులకు మాత్రమే గురువని చెప్పనగునా? అతడే కదా మాకందరకును—

సమస్తవిద్యలను గరపినాడు. భీష్ముడు మాకుటుంబ
మంతకును మూలపురుషుడు. అతనితో నేను పోరాడ
కలుగునదెట్లు? కౌరవులు హంతకులను మాటసత్యమే. వార
నేక దుష్కార్యములను అన్యాయములను ఒనర్చియుండు
టనుటయు సరియే. పాండవుల రాజ్యభారము నపహరించి
మహాపతివ్రతయగు ద్రౌపది ననవమానపరచిరి. నిజమే! ఇదం
తయు వారిపట్ల ధూర్తతయే యగును. గాని వారినిచంపుట
యందు పరమార్థమేమున్నది. వారేమి చేయుచున్నారో
వారికే తెలియని మౌఢ్యమునందున్నారు. నేనును వారివలెనే
ప్రవర్తింపవలెనా! నాకు కొంతజ్ఞానమున్నదికదా మంచి
చెడ్డలను గుర్తింపగల విచక్షణజ్ఞానము కల నేను బంధు
మిత్రులను చంపుట పాపమని గుర్తింపవలసియున్నను
పాండవులకు చెందవలసిన పిత్రార్జితమును వారపహరించిన
మాత్రమున వాటిల్లిన మహానష్టమేమి. వారు మమ్ము చంపి
నను చంపనిమ్ము? కాని మేముమాత్రము చేయెత్తి వారినెట్లు
హింసింపగలము. ఓకృష్ణా! నాస్వజనమైన వీరితో
మాత్రము నేను పోరాటము కియ్యకొనను అని చెప్పుచు
అర్జునుడా రథమునందే మూర్ఛిల్లెను.

ఓం

పూర్ణమైన ఆత్మార్పణయొక్క

జీవితము.

“నమ్రత-దానివిలువ”

“నమ్రత”- దానియంతటది యొక ప్రత్యేక సాధన కానేరదు. దానినొక ప్రత్యేకగుణముగా నిర్వచన మీయవలసినచో అది “అహింస”లోనొక భాగమని చెప్పకొనవచ్చును. నమ్రత సాధనద్వారా మనమలవరచుకొనగలుగు గుణముకాదు. అది మనస్వభావములో నొకభాగమై పోవలెను.

సత్యాగ్రహాశ్రమమున పాటింపవలసిన నియమావళి మొదటవ్రాయబడి అభిప్రాయములకొరకై అక్కడక్కడనున్న కొందరు మిత్రులకు పంపబడెను. ఆమిత్రులలో ఒకరు, కీర్తిశేషులైన సర్ గురుదాస్ బెనర్జిగారు. ఆశ్రమ నియమావళిలో నమ్రతయొక్క సాధనకు యొకప్రధాన స్థాన మీయవలసినదిగా సలహానిచ్చియుండిరి. కాని పైన చెప్పిన కారణమునుబట్టియే అప్పుడు వారిచ్చిన సలహాను స్వీకరింపజాలక పోతిమి. కాని ఆశ్రమసాధన పత్రికలో నమ్రతయనునది కాన్పింపకున్నను, ఆశ్రమవాసులు పాటింపవలసిన యేయొక్క నియమము కంటెనుగూడ దానికి

తక్కువ ప్రాముఖ్యతలేదు. వాటన్నిటికంటెను దానికే యెక్కువ ఆధిక్యతకలదని చెప్పనగును.

అభ్యాసమువలనగాదు:- ప్రేమయును, సత్యమును, సాధన ద్వారా పొందగలము. కాని నమ్రతను అభ్యాసముచే నేర్చుకొనజూచుట మోసమును అలవరచుకొనుటయే. సాంఘికకట్టుబాట్లననుసరించి సాధారణముగ మనము యితరపట్ల చూపుమర్యాద, మన్ననలే "నమ్రత" అనుదాని కర్థముగాకొనుట సరిగాదు. ఒక్కొక్క వ్యక్తి హృదయమును విషతుల్యమైన వైరభావముతో నింపుకొనియే మనకొరకని వద్దకుపోయి వినయము నభినయించుచు, సాష్టాంగపడి నమస్కరించును. ఇది నమ్రతయేనా, కాదు-మోసము.

ఒకడు దినమంతయు జపమాలను త్రిప్పుచు రామనామము నుచ్ఛరింపవచ్చును. తానొక ధర్మాత్మునివలె సంఘమున సంచరించుచుండవచ్చును. కాని స్వార్థపరత్వము తోడనే వాని హృదయము నిండియుండును. అతడు నిజమైనదాన

హృదయుడు కాజాలడు. ఇతరుల మోసగించిబ్రతుకు టయే హానివృత్తి. నిజమైన వినమ్ర నమ్రత తన్నుతానె రుగకయే బహిర్గతమగుచున్నది. సత్యముయొక్కయు అట్టి మరికొన్ని విషయములయొక్కయు పరిమితి నిర్ణయింప వచ్చునేమోగాని, నమ్రతయొక్క స్వభావమును మాత్రి మట్టుకొలతవేసి నిర్ణయింపజాలము. జీవితాంతరాళమున స్వతస్సిద్ధముగ జనించిన నమ్రతయెప్పుడును దాగియుం డును. ఎప్పటికప్పుడది బయలువెడలి లోకకల్యాణమునకు తోడ్పడుచునే యుండును. అది యెంతవెల్లడియగుచున్నను కర్తకుమాత్రమది తెలియకుండగనె జరుగుచుండును.

వశిష్ఠ, విశ్వామిత్ర ఋషులయొక్క కథ దానికొక మంచి యుదాహరణము. మనము ఘమానములమని (అనగా పర బ్రహ్మస్వరూపమగు నీమహావిశ్వములో మన యహంకా రమున కేమాత్రమును చోటులేదని) తిరస్కరణకు వైగా గ్రహించుటయె నమ్రతయొక్క తుదిమెట్టు. తనకుగూడ కొంతప్రాముఖ్యతయు, పేరుప్రతిష్ఠలను గలవను అహం భావమెప్పుడు తలచూపునో లక్షణమే 'నమ్రత'మననుండి

సెలవు పుచ్చుకొన్నదని తెలియనగును, నమ్రత నెప్పుడు విడనాడుదుమో అప్పుడే మనము చేయు సమస్త కార్యాచరణముల యొక్క విలువ లేకుండబోవును.

<u>మనము వట్టి అణువులము మాత్రమే?</u> ఒక వ్యక్తికి కొన్ని నియమముల యొక్క బాహ్యాచరణమును గావించుచు, తదాచరణమును గూర్చిన యహంకారముతో మనస్సును మలినపరచుకొనుచో, వాని కార్యములలో విలువ లేకపోవుటయే గాక అవి సంఘము యొక్క క్షేమమునకే ప్రతిబంధకములై తుదకు వినాశ కార్యములగుచున్నవి. సంఘము గూడ అట్టి వాని నడవడి నభినందింపదు. ఆ వ్యక్తికి గూడ అట్టి నడవడి ద్వారా చేకూరు పరమార్థము లేదు.

అహంకారమున సర్వనాశన మొనర్చునదే నమ్రతయనను. అనంతమైన యీ మహావిశ్వమునందు ప్రాణికోటియంతయు కలసి యొక్క పరమాణువునుగూడ నిర్మింపదని కొంచమాలోచించిన విస్పష్టముగా తెలియగలదు. దేహధారులమగు మన భౌతిక జీవితము యొక్క ఉనికి క్షణ

భం పరము. అనంతకాలము ముందు నూరుసంవత్సరముల జీవిత మే పాటిది.

కాని మనయహంకారమను సంకెళ్ళను ముక్కలుగ జేసి ముక్తి రహస్యమును తెలిసికొన గల్గినచో అప్పుడు సమస్త విజయములును మనదే. అదే జీవితము యొక్క యుక్త స్థానము. భగవానుని రాజ్యమునందు మనకాధిపత్యత నారోపించుచుండగా మనకు పరమైశ్వర్యమునకు మన్య అంతములేని ఆనందమును కల్పించుచున్నటు మాత్రమే మనదేవియును లేదని, మనమేమి గాను కామనియు, అంతయు ఆయనయే, ఆయనదే అనియు యెప్పుడు భావించుచూ అప్పుడే మనము పరమాత్మను దర్శించి ఆ మనతో నైక్యముగుదుము. సముద్రములోని నీటిబిందువు జలరాశితో కలసియున్నంతసేపు తనమాతృక యొక్క మహాత్మ్యమునే తానునుపందుకొనును. కాని బిందువునమాత్రము అవిషయము తెలియదు

• స్వేచ్ఛ:— కాని ప్రతిమనుజుడెప్పుడు తన మాతృస్థానమునుండి తప్పించుకొని స్వేచ్ఛననుభవింపగోరునో

తత్క్షణమే యింకి మాయమగును. అట్లే మనజీవితమును బుద్బుద్ప్రాయమనుటలో అతిశయోక్తి ఇంచుకయు లేదు. అట్టి నమ్రత, అట్టి అవ్యక్త వినయశీలత అభ్యాసమువలన రాదు. మనోవాక్కర్మభిః, నియమబద్ధ జీవితముతో అది విధిగా కలసియేయుండును. సత్యాన్వేషి స్వార్థపరుడుగా నుండజాలడు. మానవసేవకొరకు పూర్తిగ తన్ను తానర్పించుకొన్నవ్యక్తి తనకే పృథివియందొక ప్రత్యేకాధికృత కావలయునని ప్రాకులాడడు.

హిందూమతమునందు కొందరనుకొనునట్లు నిర్వ్యాపారత్వమే, స్తబ్దత్వమే నమ్రతయని అపోహపడరాదు, లోకకళ్యాణమునకై చేయబడు నిరంతరకృషియే యథార్థమగు నమ్రత. విశ్రాంతి కవశ్యకత లేదు. మనము పరమేశ్వరునే సేవించి ఆయనలో లీనమై యుండనెంతుమే, మనమును ఆయనవలెనే విసుగు విరామములులేక పనిచేయవలెనియుండును. జలమునుండి విడివడిన నీటిబిందువునకు ముందుముందెప్పుడయిన విశ్రాంతి యుండనోపు, కాని సముద్రములో కలసి యున్నంతకాలము ఒక్క క్షణమైనను, తనకే

తానెట్టి విరామమును గోరుకొనదు. మన జీవితముగూడ సరిగా నిట్టిదే. భగవత్స్వరూపమగు నీ యనంతసాగరమున బిందువులమై మనమెప్పుడందు లీనమైపోవుదుమో, ఇంక మనకు విశ్రాంతియే లేదు. దాని ఆవశ్యకతయు లేదు.

ఈ అవిశ్రామజీవితమునందే నిజమైన విశ్రాంతి కలదు. ఎప్పటికిని అంతములేని ఈసంచలనమే పరమశాంతియొక్క మూల రహస్యము. కనుక నమ్రతయను మహత్తరవస్తువు మానవ సేవకొరకై మన జీవితములనే గోరుచున్నది. సంపూర్ణజీవిత సమర్పణయొక్క యీ యుత్కృష్టస్థితి వర్ణనాతీతమై యుండవచ్చునే గాని మానవుని జీవితానుభవమునకు అతీతమైన విషయముగాదు. అనేక సేవాతత్పరులు యీ శాంతిధామమును బడయగల్గిరి. మనమును అక్కడి కెప్పుడో చేరుకొనగలము. సత్యాగ్రహాశ్రమవాసులమగు మనమీ పరమావధినే యెదుటనుంచుకొంటిమి. మనసాధనలును తదితర కార్యాచరణములును మనలను ఆ గమ్యస్థానమునకే చేర్చునని ఆశించుచుంటిమి. ఏనాటికైనను మనమనుకొనకుండగనే మనమును గమ్యమును జేరుదుము.

ఆపనియుసి యేపనియని యేదో యొక విధమగు భగవత్సే
వలో నిమగ్నులమై యుండగనే మనమందరము ఆ యనం
తుని దర్శనముచేసి ఆనందధామమునకు నమ్రతయొక్క
ఆయుత్కృష్టస్థితికి చేరిపోదుము. నమ్రతను యొక ప్రత్యేక
పాత్రముగా నేర్పుకొన శక్యముగాదు. ఒకవేళ మనము
దాని సంపుకొను నుద్దేశ్యముతో కృత్రిమాన్వేషణము
సల్పినను మనప్రయత్నము విఫలమగునేగాని కృత్రిమ
సాధనలకది లొంగి కరతలామలకమగు వస్తువుగాదు.

మోక్షమిచ్చు రాముడు

శ్రీ [illegible] గ్రంథాలయము

గాంధిమహాత్ముడు శ్రీరామనవమీ మహోత్సవ సందర్భమున సబర్మతీ ఆశ్రమములో నొసంగిన ఉపన్యాసమునకు అనువాదము. మన మీరాముని గుణగానము చేయ వలసియున్నదో ఆరాముడు వాల్మీకియొక్క రాముడు కాడు. తులసీదాసు రామాయణములోని రాముడు కాడు. తులసీదాసు రామాయణము నాకత్యంత ప్రియమగు గ్రంథము. నేను దానిని అద్వితీయ గ్రంథముగ తలచెదను. మరియు నొకపర్యాయము చదువ నారంభించిన విసుగు చెందను. అయినప్పటికిని నేడు మనము తులసీదాసు యొక్క రాముని స్మరించువారము కాము. కొందరు రాముని భజించుటలేదు అట్టియెడ కాళిదాసును నూహించినయొక్క రాములగురించి ప్రశ్నించనేల? భవభూతిగారిని ఉత్తర రామాయణమునందు సౌందర్యమున్నది. కాని ఎవరినామము స్మరించిన మనము భవసాగరమును తరించగలమో దుఃఖ సమయములో నెవని నామము స్మరించవలయునో అట్టి రాముడు దానిలో లేడు. సహించరాని వేదనతో బాధించుచున్న మనుష్యునకు రామనామము స్మరింపుమని నే నుపదేశించుచుందును. నిద్ర రాకపోయినను రామనామము జపింపుమని బోధించుచుందును. అయితే రాముడు (నేచెప్పు

రాముడు) దశరథపుత్రుడును సీతాపతియునగు రాముడు కాడు. ఈ రాముడు దేహధారి. రాముడే కాడు. మన హృదయకమలమందు వసించు రాముడు దేహధారి కాడు. [illegible] జాడు. మన హృదయమో అంగుళము పరిమాణము కలిగినది. చాల చిన్నది. దానిలో వసించు రాముడు దేహధారి యెట్లు కాగలడు? అతడు యేదో ఒక తేజ) శుద్ధ నామివాడే జన్మ చిమ్ముచుండెడు. అతడు జన్మరహితుడు. ప్రపంచము నంతటిని సృష్టించినవాడు. సృష్టికర్త. జగత్పతి. కనుక మన మేరాముని స్మరించదలచుచున్నామో ఏ రాముని స్మరింపవలయునో ఆ రాముడు మన కల్పిత రాముడే. ఇతరులు కల్పించిన రాముడు కాడు.

ఈ సూత్రమును జ్ఞాపకముంచుకొన్న మనమనస్సుందు [illegible] చు ఆ శాంతి [illegible] కలుగజాలవు. వారిని [illegible] చిన రాముడు [illegible] డెబ్బదని అనేక పరాక్ర[illegible] [illegible] కపాడినను. [illegible] దగ్గరకు గూడ యిటువంటి [illegible] లక్షణములు వచ్చుచుండును. నేను మనస్సులో నమ్ముకొందును. ఎన్నైన మోసమునకోగాని లేక బ[illegible]

ముగాగాని నెదుర్కొని నెవనినైనను చంపినను గాని లేక పదితలలుగల దేహధారియగు రావణుడుండిన వానిని చంపినను అదెంతటి ఘనకార్యము? యీ కాలములో నిరువదేమి యసంఖ్యభుజములుగల రావణుడు పుట్టినను ఒక్క బాలుడు ఒక్క ఫిరంగిగుండు దెబ్బతో కొట్టివేయును అట్టివానిని మనము అలౌకిక బాలుడుగా పరిగణించము. అలౌకిక రాక్షసుడనియు తలచెదము. మనము రాక్షసుని పెద్దన్నవలె శక్తిని సంపాదించుకొనుట లేదని నేను తలచుచున్నాను. అట్టివానిని పూజించుటవలన మనకు శాంతికలుగదు. మనము అంతర్యామిని అందరిలోపల నుండువానిని బయట నుండు వానిని అందరకు స్వామియగువానిని పూజింపవలయును. అతనిని గురించియే మనము "నిర్బలకే బలరామ్" నిర్బలులకు రాముడే బలమని గానముచేసితిమి. ఇక్కడ నిర్బలురాల యినదను విషయమున్నది. ఇప్పుడు ద్రౌపదికి దేహధారి యగు రామునకు సమన్వయ మెట్లు కుదురును? అయినప్పటికిని కవి ద్రౌపతిమానమును రాముడు కాపాడినాడని గానము చేసినాడు. ఇందులోని రాముడు అందరకు సామాన్యుడే అయినను యెవరును నాతని తెలిసికొనజాలరు.

మనమా రాముని నే స్మరించుచున్నము. అంతర్యాములగు రామకృష్ణుల యందు భేదమేమియు లేదు.

ఈ పండుగనాడు విగ్రహమును కలిగియుండుటకును బాలురు నిర్దోషమగు ఆనందము పొందుటకును రామాయణము చదివి జ్ఞానము సంపాదించుటకును ఈ శ్రీరామ నవమీ మహోత్సవము జరుపబడుచున్నది. దేహధారియగు మనుష్యుడు పరమేశ్వరుని మరొకవిధమున ఈశ్వరగా తెలిసి కొనజాలడు. మానవుని కల్పనాశక్తి చాల దూరము పోజాలదు కనుక పరమేశ్వరుడు మనుష్యరూపమున అవతరించెనని తలచును. హిందూమతములో ఔదార్యమునకు మేర లేదు కనుకనే పరమేశ్వరుడు పశురూపమునను పందిరూపముగను నరసింహరూపముగను అవతరించెనని వర్ణింపబడినది. ఇట్లు మానవులు దేహధ్యాసగలవారై ఈశ్వరుని దేహధారిరూపముగ కల్పించిరి. అప్పుడప్పుడు అవతరించెనని కల్పించిరి. ఎప్పుడు ధర్మము క్షీణించి అధర్మము ప్రబలమగునో అప్పుడు ధర్మసంరక్షణార్థమై ఈశ్వరుడు అవతరించెనని చెప్పబడియున్నది. ఈవిషయముగూడ నేను పైన నుదహరించిన ప్రకారము ఆవాల్డు (మేర) వరకే నిజ

మగను. లేనిచో అజన్ముడు జన్మించుటేమి? ఏదోయొక్క
చరిత్రాత్మకమగు పురుషుడు ఈశ్వరరూపముగా గాని లేక
ఈశ్వరుడు చరిత్రాత్మకపురుషుడుగా గాని జన్మించి
నాడని నమ్ముటకు కారణమేమియు లేదు. మహాపురుషుల
గుణగణములను జూచి ప్రజలు వానిని పూర్ణావతార
మనియు అంశావతారమనియు నమ్మిరి. మరియు నిరాకారి
యుపాసకులు కూడ వాల్మీకి లేక తులసీదాసుయొక్క
రాముని సర్వోపాసకులు తమ ఈశ్వరుడు అజ్ఞేయుడని
నమ్మిరి. వారిట్లు భజించుటయందు లౌకిక్కి రసలు గాన
ను చేయుటయందు దోషములేదు. కాని నేను ప్రథ
మమున చెప్పిన విషయము జ్ఞాపకముంచుకొన్న చాలమంది
భ్రమపడుటకేమియు కారణముండదు. ఎవరైనను మన
యొనటుకు శంకలనుంచి మనలను భ్రమలో పడవేయు
వలెనని ప్రయత్నించిన వారితో మేము దేహధారియగు
రాముని పూజించుటలేదని చెప్పుడు. మేము నిరంజనుడును
నిరాకారుడునునగు రాముని (భగవంతుని) పూజించుచున్నా
మని చెప్పుడు. ఆభగవంతునిదగ్గరకు సరాసరి చేరజాలము

గాన ఏవనియందు ఈశ్వరకళ మూర్తీభవించినదని కల్పింపబడినదో వానికీర్తనలు పాడుచున్నాము.

మనము దేహరూపమగు గోడనుదాటి చూడజాలనంతవరకును సత్యఅహింసాగుణములు పూర్ణముగా మనలో ప్రకాశింపజాలవు. సత్యపరిపాలనను గురించి విచారించితిమేని దేహాధ్యాస వదలవలసినదే. ఏలనన సత్యమును పాలించుటకు చావవలసివచ్చును. అహింసా విషయమున గూడ నింతియే. దేహము అభిమానమునకు కారణమగుచున్నది. దేహమునెడల రాగమున్నవాడు అభిమానరహితుడు కాజాలడు. ఈదేహమునాది యను భావము నామనస్సునందున్నంతవరకు నేను పూర్ణముగా హింసనుండి తప్పించుకొనజాలను. ఈశ్వర సాక్షాత్కారము నభిలషించువాడు దేహమునుదాటి వెళ్లవలయును. తనదేహమును తిరస్కరింపవలసివచ్చును. మృత్యువునాలింగనము చేయవలసియుండును.

ఈరెండుగుణములు పొందినప్పుడే మనము తరింపగలుగుదుము. బ్రహ్మచర్యాది వ్రతముల ననుష్ఠింపగలము.

సత్యము లేకుండ వానిననుష్ఠించుటెట్లు? "హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపిహితం ముఖమ్" సత్యముయొక్క ముఖము సువర్ణపాత్రచే కప్పబడియున్నది. సత్యము పలుకుటకు సత్యము నాచరించుటకు భయమెందులకు? ఆ సత్యరూపమును తళతళ మెరయు మాయను తొలగించనంతవరకును సత్యదర్శన మెట్లు కాగలదు? ఎవరైన మనకపకారము చేసిన వానిని క్షమించుటకు మారు ప్రేమించుట మనకు రుచించునా? మనము సంసారము అపారమైనదని పొడుచున్నాము. నన్ను చేరవలయునన్న సంసారమునుండి పరుగెత్తిరమ్మని రాముడు చెప్పుచున్నాడు. అయితే శరీరమును పరుగెత్తించినందువలన సంసారమునుండి బరుగెత్తినవారము కాజాలము. అసారవృత్తిని కలుగజేసికొని 24 గంటలు పనిచేయుచుండియును కూడ మనము రాముని చేరగలము. ఈ విషయమే భగవద్గీతయందు బోధింపబడినది. కాబట్టియే నేను గీతను ఒక ఆధ్యాత్మిక శబ్దకోశమని తలచెదను. ఆవిషయమునే తులసిదాసు మనకొక సుందర కావ్యరూపముగా నుపదేశించెను.

కాని నేను చెప్పినదే కీలకము. అనగా మనకల్పిత రాముడే నన్ను తరింపజేయును. నిన్ను తరింపజేయడు. ఏ రాముడు నిన్ను తరింపజేయును. నన్ను తరింపజేయడు. మనమందరము తులసిదాసువలె సుందరకావ్యమును రచింప జాలము. కాని జీవితములో ఈశ్వరానుభవముపొంది జీవితమునే కావ్యముగా చేయచ్చును.

భగవంతుని అచింత్యాద్భుతశక్తి

"భగవంతుడు కలడు" "భగవంతుడు అచింత్యాద్భుతశక్తి కలవాడు, అనిర్వాచ్యుడు, చేతనాచేతనాత్మకమగు సకల ప్రపంచమునకును నియామకుడు, భగవంతుని యందు మనము విశ్వాసము కలిగియున్నచో మనము సుఖముగా జీవింప గలుగుదుము"

ఒక అనిర్వాచ్యమును అచింత్యాద్భుతమునగు మహాశక్తి అతి అంతర్బహిర్వ్యాప్తము. దానిని నేను గ్రహింపగలనుగాని చూడజాలను. అగోచరమగు నీమహాశక్తికలదని అందరును గ్రహింపగలుగునట్లది చేయుచుండునుగాన అది నిరుపమానమును భౌతిక శరీరమునకు వేద్యములగు విషయములలో ఆమహాశక్తితో పోల్చబగిన దొకటియును లేదుగాన నీశక్తికలదని ఋజువుచేయుట కెవరికినిగూడ కలవిగాకుండ నున్నది. నేను నాయింద్రియములతో దానిని కనిపెట్టెదను. అది యింద్రియముల కతీతము. కాని అనుమాన ప్రమాణము (యుక్తి) వలన భగవంతుడు కలడని నిర్ణయించుటకు కొంతవరకవకాశము కలదు.

“పరిపాలకుడెవడు? అతడెట్లు పరిపాలించుచున్నాడు? ఏల పరిపాలించుచున్నాడు? అను విషయములను సామాన్య విషయములలో సైతము ప్రజలు గ్రహింపజాలరు కాని పరిపాలించుచున్న మహాశక్తియొకటి కలదని మాత్ర మందరు నెరుగుదురు. నేను నిరుడు మైసూరులో సంచారము చేసినప్పుడు గ్రామములో చాలమంది ఓదవారిని చూచితిని. మైసూరు నెవరు పరిపాలించుచున్నారని వారిని నేనడుగగా మాకు తెలియదని వారు చెప్పిరి. దేవుడే పరిపాలించుచున్నాడని వారు చెప్పిరి. తమదేశమును పరిపాలించుచున్న రాజుసంగతియే యీ గ్రామవాసులకు తెలియనపుడు రాజుతో పోల్చినచో అనంతానంతగుణము లధికుడును మహాశక్తిసంపన్నుడునగు భగవంతుని అత్యల్పశక్తిగల మానవుడనగు నేను తెలిసికొనజాలకపోవుటలో నేమివింతయున్నది? భగవంతుడు సర్వేశ్వరేశ్వరుడు.

భగవంతుడు పరిపాలించుచున్నాడని ఆగ్రామవాసులు గుర్తింపగలిగినట్లు నేనుగూడ గుర్తింపగలిగితిని.

ప్రపంచము నందొక క్రమపద్ధతి ప్రకారమే సర్వమును జరుగుచుండెను. వాస్తవముగాని యొక నియమము ననుసరించియే అంతయును జరుగుచుండెను. దానిని ననుసరించియే సకల ప్రాణులును జీవించుచుండెను. అది అంధప్రాయమగు నియమము కాదు. అంధప్రాయమగు నియమము కాదు. అంధప్రాయమగు నియమము చేతనులను బంధింపజాలదు. అచేతనములలో గూడ ప్రాణము కలదని సర్ జగదీశ చంద్రబోసు గారిపుడు లోకమునకు వెల్లడించిరి.

ఆనియమమే భగవంతు డేర్పరచిన నియమము. నియమమునకును నియామకర్తకును అభేదము అనియమమును గూర్చియును ఆకర్తను గూర్చియును నాకేమియును తెలియనంత మాత్రమున ఆనియమము లేదు. ఆకర్తయును లేని నేను చెప్పజాలను. మైసూరు రాజు లేడని గ్రహస్థుడు తలచినంత మాత్రమున రాజాజ్ఞలనతడెటుల నతిక్రమింప జాలడో అటులనే భగవంతుడు లేడని నేను తలచినంత మాత్రమున భగవన్నియమములను నేనతిక్రమింప

జాలను. కాని నా అల్పజ్ఞతను అల్పశక్తిని భగవంతుని సర్వజ్ఞతను సర్వశక్తిని సర్వోత్తమత్వమును నేను గ్రహించి వినయవిధేయతలతో భక్తితో భగవంతుని నమ్మియున్న చో నా జీవయాత్ర సుఖముగా గడుచును. రాజాజ్ఞలకు బద్ధులగు వారు సుఖముగా జీవింపగలుగుటయే దీనికి ప్రత్యక్ష నిదర్శనము.

ప్రపంచమున ప్రతిపదార్థమును ప్రతిక్షణమును మారుచున్నట్లు చూచాయగా నేను తెలిసికొనగలిగితిని. కాని దీనికంతటికిని సృష్టిస్థితిలయ నియమవాదులకు ముఖ్య కర్తయగు సర్వేశ్వరుడు శాశ్వతుడు. అతని కెన్నటికిని మార్పు కలుగదు. మన కనులకు కనబడునవన్నియును నశించి పోవుచుండును. గాని అతడనంతుడు.

ఈ భగవంతుడు దయామయుడా? ఇతడు సంపూర్ణముగా దయామయుడే. మరణములో జీవితమును అసత్యములో సత్యమును, అంధకారమున తేజమును స్థిరముగా నుండగలుగుచున్నవి. ఈ జీవితమును సత్యమును తేజమును క్షేమమును గూడ దేవుడే. అతడే, సర్వోత్తముడగు సర్వేశ్వరుడు.

కేవలము విజ్ఞానమువకు మాత్రమే తృప్తిచెలిగిన చాలదు. హృదయమునందుగూడ పరివర్తనము కలుగవలెను. భక్తుడొనరించు స్వల్పకార్యము నందుగూడ భగవన్మహిమ గోచరము కావలెను. అంతములకు భౌతికేంద్రియముల అనుభవము చాలదు. దాటి నతిక్రమింపగల అనుభవము కావలెను. భౌతికేంద్రియములద్వారా కలుగు జ్ఞానము ఎల్లప్పుడును సత్యముగానే యుండును. తరుచుగా మిధ్యాజ్ఞానమును విపరీతజ్ఞానమును గూడ కలుగుచుండును. ఈజ్ఞానము భ్రాంతిమూలకము. ఇంద్రియాతీతమగు జ్ఞానమేనిశ్చితమగుజ్ఞానము తమహృదయకమలములలో నున్న భగవంతుని అంతర్దృష్టివలన చూడగలవారి జీవితములలో గలిగిన అద్భుతములగుమార్పులిందులకు ప్రబల నిదర్శనములుగా నున్నవి.

ఇట్టి మహాశయులు అన్నిదేశములలోను అన్నికాలములలోను కలుగుచునే యుందురు. ఈసత్యమును తిరస్కరించుట తన వ్యక్తిత్వమును నమ్మజాలకపోవుటయే యగును.

భగవంతునియందు అచంచలభక్తి గలిగిన నేగా
యాత్మసందర్శనము లభింపదు. నిరుపమానమగు భక్తి
వలన భక్తుడు తనలోనున్న పరమేశ్వరుని బింబమును సంద
ర్శింప గలుగును. ఈ విశ్వాసమును (ధుపపరుపదీన నిష్ఠ
గ్రాములు ('చమునందునుండబూలవు ప)పంచనందలి
నైతిక పరిపాలనమునందు నైతికనియమాధిక్యమున దుము
ప్రేమయొక్కయు సత్యముయొక్కయు నియమమునందును
సంపూర్ణవిశ్వాసమునుగలిగియుండవలెను. సత్యమునకు ప్రేమ
కును విరుద్ధములుగా నుండువాటి నన్నిటిని లక్షణమే తిర
స్కరించుట గట్టిదీక్షను బూనగలవారిక విశ్వాసమే నిరపా
యకరమగు సాధనము.

భగవంతుడు కలడను నమ్మకమును హేతువాదము
వలన నేను కల్గింపజాలను. విశ్వాసము హేతువాదమున కతీ
తమైనది. అసాధ్యమైనదానిని సాధించుటకు ప్రయత్నింపకు
గూడదు. ప్రపంచమున దోషము కలదనియుక్తినై నేను
స్థాపింప జాలను. భగవంతుడొక్కడే అట్టుల చేయగలడు.
ఈ ప్రపంచమున దోషము అనగా చెడుగు కలదనుట నిశ్చ

ము. ఈ ప్రపంచమున చెడుగు గూడ నుండుటను భగవంతుడు సమ్మతించుటచే భగవంతు డధికమగు సహాసము కలవాడని నేను వినముడనై విశ్వసించెదను. భగవతుని యందు దోషము లేశమైన లేదని నే నెరుదున్ను. కాని భగవంతుడు కలిగింపకున్నచో దోషము ప్రపంచమున నుండజాలదు. కాని ఆదోషము భగవంతునకు కలుగదు.

ఈ దోషముతో నేను తీవ్రముగా పోరాడి జయమును బడసిననే గాని నేనెన్నటికిని గూడ భగవంతుని తెలిసికొనజాలను. నాకుగల అనుభవము అత్యల్పమె యైనను దానివలన నాకు భగవంతునియందు స్థిర మగు విశ్వాసము కలిగినది. నాయందు పవిత్రత అధికమగుచున్న కొలదిని నేను భగవంతునకు చేరువ యగుచుందును. నాకిపుడు గల, భక్తి నామ మాత్రమే: ఈభక్తి హిమాలయ పర్వతాగ్రములవలె స్వచ్ఛతమమును సుస్థిరము నైనపుడు నేను భగవంతున కుమిక్కిలి చేరువగా నుండగలుగుదును.

ఎతత్ సర్వం శ్రీ సర్వేశ్వరార్పణమస్తు.

ఓం శాంతిః.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA116B107
పుస్తకం పేరు	మహాత్ముని సుభాషితములు
తారీఖు	26/10/24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	77
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	I, IV, V, VI, 76 66
లేని పేజీలు	33 to 40,49 to 57
తయారు చేసినది	K Daveed
పేజీలు విడదీసినది	K Daveed
స్కాన్ చేసినది	Haseena
పరీక్ష చేసినది	prathyusha
పేజీలు పరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	Good